

Книгата на Даниил – Осемдесет и трета

Четири поколения на лаодикийския адвентизъм: разнищване на нарастващите мерзости

Jeff Pippenger

2024-02-16

Осемата глава на Езекиил представя четири нарастващи мерзости, които представляват четирите поколения на лаодикийския адвентизъм. Бунтът от 1863 година произведе фалшификат на двете плочи на Авакум, както Аарон бе произвел фалшив образ на ревността чрез своето златно теле тъкмо в онова време, когато Бог предаваше на Мойсей двете плочи на Десетте заповеди. След като лаодикийският адвентизъм бе започнал делото по отстраняването на основополагащите истини, както е представено в съня на Уилям Милър, ръководството на първото поколение започна да отхвърля авторитета на Библията, а след това и Духа на пророчеството. Бунтът бе нараснал дотам, че спиритуализмът (пантеизмът) на Келог навлезе в тяхната история непосредствено преди 1888 година.

При бунта от 1888 г. спиритизмът, представен чрез стаите с образи у Езекил, достигна до такава степен, че вестителите от Минеаполис, пророчицата и дори Светият Дух бяха отхвърлени.

„В своята опитност видяхме, че когато Господ изпраща лъчи светлина от отворената врата на светилището към Своя народ, Сатана подбужда умовете на мнозина. Но краят още не е дошъл. Ще има такива, които ще се противопоставят на светлината и ще потъпкват онези, които Бог е направил Свои проводници, за да предават светлина. Духовните неща не се разбират духовно. Стражите не са вървели в крак с разкриващото се Божие провидение, и истинската, изпратена от небето, вест и вестителите са презирани.“

„От това събрание ще излязат мъже, които претендират, че познават истината, а събират около душите си одежди, не изтъкани на небесния стан. Духът, който са приели тук, ще бъде отнесен с тях. Треперя за бъдещето на нашето дело. Онези, които не се подчинят тук на доказателствата, които Бог е дал, ще воюват против своите братя, които Бог употребява. Те ще направят нещата твърде трудни, когато дойдат възможности, при които ще могат да продължат и напредват със същия вид борба, в която досега са се ангажирали. Тези мъже ще имат възможности да бъдат убедени, че са воювали против Светия Дух Божий. Някои ще бъдат убедени; други ще се държат твърдо за собствения си дух. Те няма да умрат за своето „аз“ и да позволят на Господ Исус да влезе в сърцата им. Ще бъдат все повече и повече мамени, докато не могат да различават истината и правдата. Под влияние на друг дух те ще се стремят да наложат върху делото образец, който Бог няма да одобри; и ще се стараят да проявяват качества на Сатана, като поемат контрол над човешките умове и така контролират делото и каузата на Бога.“

„Ако нашите братя бяха постили и се бяха молили, и бяха смирили сърцата си пред Бога на това събрание, и бяха седнали спокойно, за да изследват Писанията заедно, тогава Бог щеше да бъде прославен. Но духът на предубеждение, внесен на това събрание, затвори вратата за най-богатото Божие благословение, и онези, които имаха този дух, няма да бъдат в благоприятно положение да видят светлина, докато не се покаят пред Бога и не придобият известно съзнание колко близо са били до това да оскърбят Светия Дух и да имат друг дух.“ The 1888 Materials, 832.

След 1888 г. сестра Уайт „трепереше за бъдещето на“ Божията църква и дело. Тя видя, че събранието ще произведе продължителна духовна борба между мъжете, които бяха водачи на лаодикийския адвентизъм, и спорът относно „непрестанната жертва“ е доказателство, че нейните предсказания се изпълниха върху самото това поколение. Тогава се водеше война от мъже, които не „се покориха на доказателствата, които Бог бе дал“, за да потвърди „изпратената от небето вест и вестители“, и тези мъже воюваха против „Светия Божий Дух“. Второто поколение наблюдаваше как издателството и санаториумът бяха изпепелени до основи от огньовете на Божия съд.

„Днес получих писмо от старейшина Даниелс относно унищожаването на канцеларията на Review чрез пожар. Чувствам дълбока скръб, когато размишлявам върху голямата загуба за делото. Зная, че това трябва да е време на тежко изпитание за братята, на които е поверено ръководството на делото, и за служителите на канцеларията. Страдам с всички, които страдат. Но не бях изненадана от тази печална вест, защото в нощните видения съм виждала ангел, стоящ с меч, подобен на огън, прострян над Батъл Крийк. Веднъж, посред бял ден, докато перото беше в ръката ми, загубих съзнание и ми се стори, че този огнен меч се обръщаше ту в една посока, ту в друга. Бедствие сякаш следваше след бедствие, защото Бог беше безчестен чрез човешките замисли да възвеличават и прославят самите себе си.“

„Тази сутрин бях подтикната към усърдна молитва Господ да води всички, които са свързани с канцеларията на Review and Herald, да извършат прилежно изследване, за да видят в какво са пренебрегнали многото вести, които Бог им е дал.

„Преди известно време братята в канцеларията на Review поискаха моя съвет относно издигането на още една сграда. Тогава казах, че ако онези, които бяха за прибавянето на още една сграда към канцеларията на Review and Herald, имаха бъдещето разгърнато пред себе си, ако можеха да видят какво предстои в Батъл Крийк, не биха имали никакъв въпрос относно това да издигнат още една сграда там. Бог каза: „Моето слово бе презряно; и Аз ще обърна и преобърна.““

„На Генералната конференция, проведена в Батъл Крийк през 1901 година, Господ даде на Своя народ доказателства, че го призовава към реформация. Умовете бяха изобличени и сърцата бяха докоснати; но не бе извършена цялостна работа. Ако тогава упоритите сърца се бяха съкрушили в покаяние пред Бога, щеше да се види едно от най-великите проявления на Божията сила, които някога са били виждани. Но Бог не бе почетен. Свидетелствата на Неговия Дух не бяха взети под внимание. Хората не се отделиха от практиките, които бяха в явно противоречие с принципите на истината и

правдата, които трябва винаги да се поддържат в Господното дело.

„Вестите към ефеската църква и към църквата в Сардис ми бяха често повтаряни от Този, Който ми дава наставление за Своя народ. „До ангела на ефеската църква пиши: Това казва Оня, Който държи седемте звезди в десницата Си, Който ходи всред седемте златни светилника: Зная твоите дела, труда ти и търпението ти, и че не можеш да търпиш злите; и си изпитал ония, които наричат себе си апостоли, а не са, и си ги намерил лъжци; и имаш търпение, и си претърпял, и заради Моето име си се трудил, и не си се уморил. Но имам това против тебе, че си оставил първата си любов. И тъй, спомни си откъде си паднал, и се покай, и върши първите дела; иначе ще дойда при тебе скоро и ще отместя светилника ти от мястото му, ако не се покаеш.“ Откровение 2:1–5.

„И до ангела на църквата в Сардис пиши: Това казва Оня, Който има седемте Божии Духа и седемте звезди: Зная твоите дела, че имаш име, че си жив, а си мъртъв. Бъди буден и утвърди останалото, което е готово да умре; защото не намерих делата ти свършени пред Моя Бог. И тъй, помни как си приел и чул, и пази го, и се покай. Ако, прочее, не бдиш, ще дойда върху тебе като крадец и няма да узнаеш в кой час ще дойда върху тебе.“ Откровение 3:1–3.

„Ние виждаме изпълнението на тези предупреждения. Никога Писанията не са се изпълнявали по-точно, отколкото тези.“

„Хората могат да издигат най-внимателно построени, огнеупорни сгради, но едно докосване от Божията ръка, една искра от небето, ще помете всяко убежище.

„Беше ме запитано дали имам някакъв съвет да дам. Аз вече дадох съвета, който Бог ми е дал, с надеждата да предотвратят падането на огнения меч, който висеше над Батъл Крийк. Сега онова, от което се боях, е настъпило — дойде вестта за изгарянето на сградата на Review and Herald. Когато тази вест дойде, не почувствах изненада и нямах думи, които да изрека. Това, което от време на време трябваше да казвам като предупреждения, не е оказало никакво въздействие, освен да закорави онези, които го чува, и сега мога само да кажа: Толкова съжалявам, толкова много съжалявам, че беше необходимо да дойде този удар. Дадена е била достатъчно светлина. Ако беше постъпено според нея, не би била необходима по-нататъшна светлина.“ Свидетелства, том 8, 97–99.

Второто поколение на адвентизма не беше победа и в изпълнение на осма глава на Езекиил бунтът само продължи да се засилва.

„Чрез писмени вести и чрез огън Господ е заявил, че желае Неговият народ да се измести от Батъл Крийк. Дано Бог ни помогне да чуем гласа Му. Нима за нас не означава нищо това, че нашите две големи учреждения в Батъл Крийк бяха пометени от огън? Вие може да кажете: „Но новият санаториум има много пациенти.“ Да; но дори и там да имаше много хиляди пациенти, това не би било никакъв довод в полза на това нашите хора да строят домове в Батъл Крийк и да се заселват там.“

„Искушенията се умножават. Хората отхвърлят светлината, която Бог е изпратил в Свидетелствата на Своя Дух, и избират своите собствени замисли и своите собствени планове. Ще продължат ли хората да се отделят от Бога? Трябва ли Той да открие Своето неодобрение по още по-явен начин, отколкото вече е сторил?“ Pamphlets, SpTB06, 45.

Хората „избираха собствените си измислици и собствените си замисли“, както са представени от седемдесетте старейшини в образните стаи в осмата глава на Езекиил, които заявяваха: „Господ не ни вижда.“ Господ издигна пророчица и ѝ даде „открити видения“ точно за четиридесет години, до 1884 г. Той положи Своя подпис върху този дар, защото го даде и го прекрати в град, наречен Портланд, и го даде за четиридесет години. Непосредствено преди прекратяването на „откритите видения“ древните мъже започнаха да подкопават авторитета на Библията и Духа на пророчеството през 1881 и 1882 г. Тогава „откритите видения“ приключиха през 1884 г., а след четири години бунтът на Корей, Датан и Авирон бе повторен на Генералната конференция през 1888 г.

Бунтът от 1888 г. произведе ескалация на бунта, която стана причина Божията пряка намеса в историята на лаодикийския адвентизъм, когато Той изгори издателското дело и здравето дело. И все пак тези преки съдби не възпряха бунта, който вече беше в ход. През 1919 г. се проведе Библейска конференция, на която един от главните бунтовници на второто поколение, Уилям Уорън Прескот, богослов, обучен в университетите на отстъпилото протестантство, беше главният водач в прокарането на сатанинския възглед, който твърдеше, че „ежедневната“ представлява Христовото служене в светилището, и изнесе поредица от представяния.

История установява, че на онази библейска конференция през 1919 г. Прескът представи евангелие, състоящо се в отстраняването на всеки принцип на пророческата вест на милеритите. Той дори се опита да премахне и двете хиляди и триста дни, но не успя да го постигне. И все пак представи евангелие, напълно лишено от пророческите разбирания на милеритите. Неговото евангелие бе отхвърлено на съвещанието, но въпреки това онези слепи водачи решиха да вземат поредицата му от изложения и да ги оформят в книга, озаглавена „Учението за Христос“. Тази книга се превърна в символ на настъпването на третото поколение лаодикийски адвентизъм.

Тази книга представлява друго благовестие от милеритското благовестие на втората глава на Авакум, а Павел ни уведомява, че друго благовестие изобщо не е благовестие.

Чудя се, че тъй скоро отпадате от Онзи, Който ви призова чрез Христовата благодат, към друго благовестие; което не е друго; но има някои, които ви смущават и искат да изопачат Христовото благовестие. Но дори ако ние или ангел от небето ви проповядва друго благовестие освен онова, което ви проповядвахме, нека бъде анатема. Както казахме по-напред, така и сега пак казвам: ако някой ви проповядва друго благовестие освен онова, което приехте, нека бъде анатема. Галатяни 1:6–9.

Третото поколение на адвентизма е представено чрез третата мерзост на Езекил, където жените плачат за Тамуз. Тамуз беше месопотамско божество, свързано с плодородието и циклите на растителността. Понякога Тамуз е изобразяван като пастир или като млад мъж, свързан със смяната на сезоните и растежа на посевите. Смъртта на Тамуз и последвалото му възкресение бяха обвързани със земеделския календар. Според митологията Тамуз умираше или изчезваше през летните месеци, което се възприемало като представяне на появянето на растителността през горещия, сух сезон. Плачът за Тамуз беше траурен ритуал, който включваше оплакване на смъртта или изчезването на Тамуз през летните месеци, последвано от радост при неговото възкресение, което символизираше обновяването на растителността и земеделския живот.

Плачът за Тамуз представлява фалшива вест за късния дъжд, каквато представляваше евангелието на W. W. Prescott. Премахването на пророческата основа, което започна в бунта от 1863 г., достигна в 1919 г. до такава степен, че лаодикийският адвентизъм позволи да бъде утвърдено лъжливо евангелие. Това лъжливо евангелие се основаваше изцяло върху методологията на отстъпилото протестантство. Неговият първоначален архитект беше W. W. Prescott и, както при William Miller, евангелието и на двамата мъже беше основано върху тяхното основополагащо разбиране за „ежедневната“ в книгата Даниил. И двете евангелия са представени в пасажа от 2 Солунци, където Miller за пръв път откри, че „ежедневната“ представлява езичеството. В пасажа има една група, представена от Miller, която приема истината, представена от Павел, и друга група, която не притежава любов към истината.

Една група в последните дни, представена от Милър, „разпознава“ и приема късния дъжд, а друга група, представена от Прескот, приема силно заблуждение. Силното заблуждение, което те приемат, се основава на едно лъжливо благовестие, което изобщо не е благовестие, и то посочва една лъжлива вест за късния дъжд. Така третата мерзост в Езекиил са жените (църквите на лаодикийския адвентизъм), които плачат за Тамуз. Техните летни сълзи (дъжд) са, за да произведат плода на жетвата.

Разграничението между два вида вести за късния дъжд прониква цялата Библия и Духа на пророчеството. Библията многократно посочва, че дъждът е задържан от един непокорен народ.

Казват: Ако някой отпрати жена си и тя си отиде от него, и стане жена на друг мъж, ще се върне ли той пак при нея? Няма ли оная земя да се оскверни съвсем? А ти блудства с мнозина любовници; и пак се върни при Мене, казва Господ. Подигни очите си към високите места и виж къде не са лежали с тебе. Край пътищата си седала за тях като арабин в пустинята; и си осквернила земята с блудствата си и с нечестието си. Затова дъждовете бяха задържани и не падна късният дъжд; а ти имаше чело на блудница, отказа да се засрамиш. Еремия 3:1–3.

Лаодикийският адвентизъм започна да блудства през 1863 г., и оттогава дъждовете са били възпирани. Те отказват да се срамуват от бунта си, и тази липса на смирение поражда чело на блудница, а блудницата от библейското пророчество е папството. Третото поколение е мястото, където се извършва последното дело на подготовка за поклонение пред белега на

римската блудница. Подготовката за четвъртото поколение се извършва в третото поколение чрез фалшива вест за късния дъжд. Както бунтът от 1863 г., и бунтът от 1888 г., така и бунтът от 1919 г. са съпоставени с 11 септември 2001 г., защото, когато тогава сградите на Ню Йорк се сринаха, слезе могъщият ангел от Откровение осемнадесета глава и започна истинският късен дъжд.

„Късният дъжд трябва да се излее върху Божия народ. Един могъщ ангел трябва да слезе от небето и цялата земя да бъде озарена от неговата слава.“ *Review and Herald*, 21 април 1891 г.

Когато късният дъжд започна, старите мъже на лаодикийския адвентизъм не го разпознаха като късния дъжд, защото бяха индоктринирани от една фалшива вест за късния дъжд, представена от Езекиил като жените, които плачеха за Тамуз, а в приложението си — като вест за мир и безопасност.

„Само онези, които живеят съобразно със светлината, която имат, ще получат по-голяма светлина. Ако не напредваме ежедневно в проявяването на действителните християнски добродетели, няма да разпознаем проявленията на Светия Дух в късния дъжд. Той може да се излива върху сърца навсякъде около нас, но ние няма да го различим, нито да го приемем.“ *Testimonies to Ministers*, 507.

За пазителите на народа беше невъзможно да разпознаят настъпването на късния дъжд, защото тяхното лъжливо евангелие за един лъжлив късен дъжд отричаше възможността за каквото и да било проявление на Божията сила, каквото е имало в предишните векове.

„В църквите ще има чудно проявление на Божията сила, но то няма да подейства върху онези, които не са се смирили пред Господа и не са отворили вратата на сърцето чрез изповед и покаяние. В проявлението на тази сила, която озарява земята с Божията слава, те ще виждат само нещо, което в своята слепота смятат за опасно, нещо, което ще възбуди страховете им, и ще се стегнат да му се противопоставят. Понеже Господ не действа според техните представи и очаквания, те ще се противопоставят на делото. „Защо — казват те — да не познаваме Божия Дух, когато толкова много години сме били в делото?“ — Защото не откликнаха на предупрежденията, на молбите на Божиите вести, а упорито казваха: „Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо.“ Талантът, дългият опит, няма да направят човечите проводници на светлина, освен ако не се поставят под ярките лъчи на Слънцето на правдата и не бъдат призовани, избрани и приготвени чрез дара на Светия Дух. Когато човечи, които се занимават със свети неща, се смирят под мощната Божия ръка, Господ ще ги възвиси. Той ще ги направи хора с разсъдителност — хора, богати в благодатта на Неговия Дух. Техните силни, себични черти на характера, тяхното упорство, ще бъдат видени в светлината, излъчвана от Светлината на света. „Ще дойда при тебе скоро и ще отместя светилника ти от мястото му, ако не се покаеш.“ Ако търсите Господа с цялото си сърце, Той ще ви се открие.“ *Review and Herald*, December 23, 1890.

Старейшините от осма глава на Езекиил приеха вест за мир и безопасност през 1919 година, и когато настъпи 11 септември 2001 година, плодът на това нарастващо бунтовничество се

прояви в тяхната неспособност да разпознаят настъпването на късния дъжд. В историята, започваща от времето на края през 1989 година, Бог повтори милеристкото движение до най-малката подробност. Милър беше символ на Илия, а Илия беше заявил най-категорично на Ахав, че няма да има дъжд, освен според словото на Илия.

Ще продължим нашето разглеждане на третото поколение на адвентизма в следващата статия.

„Класата, която не се чувства наскърбена поради собственото си духовно отстъпление, нито скърби за греховете на другите, ще бъде оставена без Божия печат. Господ възлага на Своите вестители, мъжете с оръжия за избиване в ръцете си: „Вървете след него през града и поразявайте; нека окоото ви не щади и не проявявайте милост; избийте съвсем старци и млади, и девиси, и малки деца, и жени; но не се приближавайте до никого, върху когото е белегът; и започнете от Моето светилище. Тогава те започнаха от старейшините, които бяха пред дома.“

„Тук виждаме, че църквата — светилището Господне — беше първата, която почувства удара на Божия гняв. Старците, онези, на които Бог бе дал голяма светлина и които бяха застанали като пазители на духовните интереси на народа, бяха изменили на повереното им доверие. Те бяха заели становището, че не е нужно да очакваме чудеса и явното проявление на Божията сила, както в предишните дни. Времената са се променили. Тези думи укрепват тяхното неверие и те казват: Господ няма да стори добро, нито ще стори зло. Той е твърде милостив, за да посети народа Си със съд. Така „Мир и безопасност“ е викът на мъже, които никога вече няма да издигнат гласа си като тръба, за да покажат на Божия народ престъпленията му и на дома Яковов — греховете му. Тези неми псета, които не искаха да лаят, са онези, които чувстват справедливото отмъщение на оскърбения Бог. Мъже, девиси и малки деца — всички загиват заедно.“

„Мерзостите, поради които верните въздишаха и плачеха, бяха всичко, което можеше да се разпознае от ограничени човешки очи; но най-лошите грехове, онези, които предизвикваха ревността на чистия и свят Бог, оставаха неразкрити. Великият Изпитвач на сърцата знае всеки грях, извършен тайно от вършителите на беззаконие. Тези хора стигат дотам да се чувстват сигурни в измамите си и поради Неговото дълготърпение казват, че Господ не вижда, а след това постъпват така, сякаш Той е напуснал земята. Но Той ще изобличи тяхното лицемерие и ще открие пред другите онези грехове, които те тъй старателно са крили.“

„Никакво превъзходство по ранг, достойнство или светска мъдрост, никакво положение в свещена длъжност, не ще опази човеците от това да принесат в жертва принципа, когато бъдат оставени на собствените си измамливи сърца. Онези, които са били считани за достойни и праведни, се оказват водачи в отстъплението и примери на безразличие и злоупотреба с Божиите милости. Техния нечестив път Той няма да търпи вече, и в гнева Си постъпва с тях без милост.“

„С нежелание Господ оттегля присъствието Си от онези, които са били благословени с голяма светлина и са почувствали силата на словото, когато са служили на други.

Някога те бяха Негови верни служители, удостоени с Неговото присъствие и ръководство; но те се отклониха от Него и въведоха други в заблуда, и затова биват доведени под Божието неблаговоление.“ Свидетелства, том 5, 211, 212.